

Майката. (отдръпва се назадъ). Какъ? Ти, ти моятъ синъ . . . крадецъ! . . .

Жоро. (съвсемъ тихо) Да! (стои съ наведена глава и си стиска пръститъ.)

Мария и **Мила** стоятъ като поразени.

Майката сѣда, навежда глава и плаче.

Мила. (отива до майка си и я гали) Мамичко, не плачи, бе маичко! Ти нали каза сама преди малко: „Признатъ грѣхъ е наполовинъ простенъ“! Той си призна! Половината грѣхъ му е простенъ! Прости му и ти другата половина! . .

Майката. (става) Да, може би да му простя! Но, той ми донесе такава болка, че още сега не мога му прости (излиза).

Мила тича при **Мария**, взема ѝ бохчата и я дърпа за ржката). Е, сега ще останешъ при насъ, нали? (като я дърпа) Хайде, сега да оставимъ бохчата отъ кждето си я взела!

Мария. (Гали я, усмихва се и трѣгва).

Мила. (като излизатъ, весело подскача около **Мария**) Ето на, работата се нареди! Ти пакъ ще останешъ у дома! Пакъ ще играемъ наедно! Пакъ ще си разказваме приказки! Колко хубаво ще бжде! (Излизатъ)

Жоро стои изправенъ на едно мѣсто като закованъ.

Чува се гласа на **Стефчо**.

Стефчо. Жоро-о-о! (свири съ уста).

Жоро леко трепва.

Стефчо. (влиза бързо) Защо не се обадишъ, бе? Колко пжти ти извикахъ? Вземи топката! Ще отидемъ да играемъ на полето! Тамъ сж вече: Борето, Митко и други деца отъ нашето отдѣление. Хубаво ще се наригаме днесъ!

Жоро (низко). Ето топката! Вземи я! Азъ нѣма да дойда.

Стефчо. Защо?

Жоро. Не ми се играе!

Стефчо. Ако щешъ! Ще изгубишъ хубавата игра! (Взема топката и трѣгва) Като свърши играта, ще я донеса пакъ!

Жоро. Не, не я донасяй! Вземи я ти!

Стефчо. (спира се) Ама моя редъ мина вече!

Жоро.. Нищо! Ти я вземай винаги вмѣсто мене!

Стефчо. (скача радостно) Иха! Има да ритамъ! Азъ ще те замѣстя! Ще играя и за тебе.

(Излиза тичешкомъ. Съ весели викове).

Жоро (въздиша дълбоко, сѣда на стола и заплаква).

Г. Червенковъ.

Редактори: Професоръ Баджовъ, Д. Чолаковъ и Хр. Спасовски.

АДРЕСЪ: Редакция «Детски Свѣтъ» — София, ул. Гурко № 58.